

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Coperta și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Maiakovski, Vladimir Vladimirovich
Flautul vertebrelor : poeme / Vladimir Maiakovski ;
trad., pref., tabel cronologic și note de Leo Butnaru. -
Apahida : Neuma, 2019

ISBN 978-606-8975-21-4
I. Butnaru, Leo (ed. șt.)
821.161.1

Vladimir Maiakovski

FLAUTUL VERTEBRELOR

POEME

Traducere, prefață, tabel cronologic și note de
Leo BUTNARU

Editura
NEUMA

Cuprins

Leo Butnaru: **POETUL AUTENTIC, URIAȘ / 5**

NOAPTEA / 9

DIMINEAȚA / 10

PORTUL / 12

STRADALĂ / 13

DIN STRADĂ ÎN STRADĂ / 14

DAR VOI AȚI PUTEA? / 16

CEVA DESPRE PETERSBURG / 17

EU / 18

CÂTEVA CUVINTE DESPRE SOȚIA MEA / 19

CÂTEVA CUVINTE DESPRE MAMA MEA / 20

CÂTEVA CUVINTE DESPRE MINE ÎNSUMI / 22

DRAGOSTE / 24

NOI / 25

ZGOMOTELE, ZGOMOTE

ȘI ZGOMOTOAIE / 26

INFERNUL ORAȘULUI / 27

NA-VĂ! / 28

NU MAI ÎNȚELEG NIMIC / 29

ÎN AUTO(MOBIL) / 30

BLUZA FANTELUI / 31

LUAȚI AMINTE / 32

DAR TOTUȘI / 34

ÎNCĂ CEVA DESPRE PETERSBURG / 35

MAMA ȘI AMURGUL UCIS DE NEMȚI / 36

VIOARA ȘI CEVA NERVI / 39

GÂNDURI LA RECRUTARE / 41

EU ȘI NAPOLEON / 44

IMN SAVANTULUI / 48
 IUBIRE MARINO-MILITARĂ / 50
 IMN SĂNĂTĂȚII / 51
 IMN CRITICULUI / 52
 IMN PRÂNZULUI / 54
 CUVÂNT CALD PENTRU UNII PROROCI (aproape imn) / 56
 CUM AM DEVENIT CÂINE / 58
 REFERITOR LA DIRIJOR / 60
 MINUNATELE INEPTII / 62
 IMN MITEI / 64
 ATITUDINE GRIJULIE FAȚĂ DE MITOMANI / 66
 MONSTRUOASA ÎNMORMÂNTARE / 68
 ATITUDINEA MEA FAȚĂ DE ACEASTA (imn și mai și poștal) / 70
 HEI! / 72
 PLUS LA TOATE / 75
 LILYCIKA!* (în loc de scrisoare) / 81
 BĂTAIE DE JOC / 84
 INUTILA CONSOLARE / 85
 MI S-A LEHĂMETIT / 88
 PENTRU ISTORIE / 91
 VÂNZARE IEFTINĂ / 92
 BEZNĂ / 95
 NOAPTE CU LUNĂ. PEISAJ / 98
 ZIUA URMĂTOARE / 99
 LUI V. I. BRIUSOV* ÎNTRU AMINTIRE / 102
 CETINI / 103
 SIEȘI, IUBITULUI, ÎȘI DEDICĂ AUTORUL ACESTE RÂNDURI / 106
 CEA DIN URMĂ POVESTE
 PETERSBURGHEZĂ / 109
 RUSIEI / 112
 SĂ DEA SOCOTEALĂ / 114

ATITUDINE UMANĂ FAȚĂ DE CAI / 116
 CELEILALTE PĂRȚI / 119
 PRIMĂVARA / 122
 DUPĂ HEINE / 123
 SUFERINȚĂ / 124
 *** TABACHERA SE AFUNDASE ÎN IARBĂ / 125
 POZIȚIE FAȚĂ DE DOMNIȘOARĂ / 126
 TU / 127
 RĂMAS BUN / 128
 FLAUTUL VERTEBRELOR / 129
 TABEL CRONOLOGIC / 143

NOAPTEA

Purpuriul și albul au fost mototolite, aruncate,
în verde improșcau cu ducați, iar prin părți
negrelor palme de geamuri în fugă-adunate
le-au împărțit aprinse și galbene cărți.

Bulevardelor și străzilor nu le părea ciudat
să vadă pe case albastre robe vălurate.
Iar picioarele ce ca răni șofrării au alergat
flăcările le-au inelat cu brățări agitate.

Gloata – pisică bălțată, sprintenă-n mersu-i fin, –
ademenită de uși, plutea mlădios, clătinat;
fiecare ins ar fi vrut să târâie și el cât de puțin
namila de râset a bolovanului turnat, forjat.

Eu, simțind ale hainelor chemătoare labe,
le-am înghesuit în ochi surâsul, sperându-le fatal
cu lovituri în tinichele; hohoteau progenituri arabe
ce-și înfloriseră peste frunte o aripă de papagal.

DIMINEAȚA

Ploaia posomorâtă privește pieziș.
Iar dincolo
de grilaj
distinct
se poate vedea
a gândului de fier –
saltea.
Pe ea
se sprijină aerian
picioarele stelelor ce răsar.
Însă pieirea felinarelor –
regi încoronați cu flăcările
petrolului fad –
pentru ochi a făcut-o mai dureroasă
dușmănosul buchet
al prostituatelor de bulevard.
Și e groaznic
al glumelor
râset țepos –
din galbenele roze otrăvitoare
el crescură-n zig-zag sinuos.
Ochiului îi place
să urmărească

larmă
și teamă:
sclavul
crucilor
ce suferă liniștit, a nepăsare,
și coșciugele
caselor
de toleranță
răsăritul le-a aruncat
într-o singură vază arzătoare.

1912

PORTUL

Cearșafurile apelor erau sub pântecul curbat.
Le sfâșia un dinte alb întru-nmulțirea valurilor.
Era urlet de trâmbiță – de parcă s-ar fi turnat
amor și pohtă cu arama goanelor.
În leagănele intrărilor bărcile stau lipite
de mamelele mamelor de fier, forjate.
În ale vapoarelor urechi asurzite
ard cerceii de ancore nemișcate.

1912

STRADALĂ

Mucegaiul chipurilor șterse-n corturi, unde
din rănile gheretelor musteau răchițele,
iar prin mine pe scrumbia lunii nebune
galopau litere dungate cu vopsele.

Bat sonor pilonii pașilor, și arunc
în daireaua străzii ritmuri zornăitoare.
Tramvaie obosite de mers năuc
încruciau lănci strălucitoare.

Ridicând cu mâna unicul ochi, holbat,
piața strâmbă se furișa aproape, spre pisc.
Cerulea privea prin albul de gaz vălurat
cu fața fără ochi a unui vasilisc.

1913

DIN STRADĂ ÎN STRADĂ

Stră-
zile.
Fețele
dulăilor
ani
sunt mai
tran-
șante.
Pes-
te
caii de fier
prin ferestrele caselor ce fug
au sărit primele cuburi,
vreo șapte.
Lebede ale gâturilor de clopotnițe,
în juvețele firelor electrice ajungeți îndoite!
În cer desenul girafei e gata
să-mpestrițeze moțuri ruginite.
Feciorul
arăturii ne-vălurate
e pestriț ca păstrăvul.
Dintre maxilarele tramvaiului
scamatorul

trage șinele,
și-l dosește cu cadranele turnul.
Noi suntem subjuțați!
Căzi.
Dușuri.
Ascensor.
Am desfăcut al sufletului corsaj,
mâinile frig trupul.
Poți striga sau ba:
„Eu nu am vrut așa ceva!” –
garoul
chinului
e necruțător.
Vântul ghimpos
coșului
îi smulge
un smoc de lână fumuriu.
Un felinar pleșcat
îi scoate
străzii
ciorapul întunecat.

DAR VOI AȚI PUTEA?

Eu brusc acoperit-am cotidiană hartă
cu vopseaua plesăită din pahar;
am demonstrat în blidul cu piftie
ale oceanului maxilare de barbar.
Pe solzii peștelui, lucios, de tablă
am citit chemări de buze diafane.
Dar voi
nocturne ați putea cânta
la flautul
înantelor burlane?

1913

CEVA DESPRE PETERSBURG

De pe acoperiș, lacrimi coboară-n burlan zincat,
apoi spre palma râului trag dungi mărunțele;
iar sub cerul gurii cu buza ce s-a plecat
au băgat pietroasele mamele.

Și, potolindu-se, cerul a înțeles deslușit:
într-acolo, unde lucitorul blid al mării se vede,
un gonaș mână obosit
a Nevei cămilă cu două ghebe.

1913

EU

Pe caldarâmul
sufletului meu răs-umblat
pașii demenților
răsucesc călcâiele frazelor dure.
Unde orașele
sunt spânzurate
și în ștreangul norilor
au încremenit
ale turnurilor
gâturi strâmbe –
eu mă duc
de unul singur
ca-n sihăstrie
să bocesc vardiștii
ce-au fost răstigniți
de o răspântie.

1913

CÂTEVA CUVINTE DESPRE SOȚIA MEA

Pe plajele mărilor nemaivăzute
trece luna –
soața mea.
Amanta mea roșcovană.
După atelajul ei
se-nșiruie a constelațiilor guralivă gloată bălțat dungată.
Se cunună cu garajele automobilelor,
se sărută cu chioșcurile de gazete,
iar trena căii lactee clipitoare ca un paj
e-mpodobită cu puzderie de paiete.
Iar cu mine cum rămâne?
Din fântânile ochilor, mie, arsului de sete,
cobilița sprâncenelor i-a adus rece cleștar.
Tu erai cea care atârnai în mățăsurile lacului,
coapsele-ți cântau ca o vioară de chihlimbar?
În ținuturi unde ține răutatea acoperișurilor
nu vei revărsa cântec strălucitor.
Eu mă înec în bulevarde, învăluit de a tânguirii nisip:
deoarece asta-i chiar fiica ta –
melodia mea
în ciorapi ajurați,
colo,
lângă cafenea.

1913